

– Не се занасяй, Джеки! Няма да ми вземат книжката...

В работилницата нямаше шкаф, камо ли хладилник, в един пластмасов кафез бай Васил събираше провизиите си; като разбутах празните бирени бутилки, открих половинка плодова, останала три пръста на дъното.

– Тук има нещо прилично на сярна киселина.

– Браво, Джеки!...Започваш да ми харесваш!

Сега седеше по турски върху кожените изрезки и като надигна шишето, гърдите ѝ се открия, почти мъжки размер, но с едри зърна; разбрах, че нямаше смисъл повече да търся сутиена.

Докато тя отпиваше от каруцарското питие, гледах необлеченото тяло с тънки източени кости и матова кожа и се чудех на какво ми прилича, после се сетих за френската картина „Закуска на тревата“, която бях виждал в албума на импресионистите. Бях по една риза с къс ръкав и може би от гледката, от усойничевата сянка на работилницата или просто от нер-

ви – усетих по едно време как зъбите ми започват леко да жужат. После жуженето се пренесе към ламарините по стените и покрива, обадиха се и стъклата на разсърнатите черчевета, земята затрепера... докато се разбра, че откън по насипа преминава следобедният товарен влак.

– Малко ако беше избързал, щях да си помисля, че ти го направи това земетресение – засмя се Ана-Дона.

– Как да го разбирам, като комплимент ли?

– Като отзив в книгата за похвали...

Тя скочи пъргаво и леко и отново увисна на врата ми:

– Не разбираш ли, че си падам по такива мъжкар...Що не взема да поискам ръката ти? Не си женен, нали?

– И разведен не съм.

– А оная мацка на „Буцата“ като каква ти се пада?

– Не знам за коя става дума.

– Една цицерона, такава... постоянно киснеш при нея...

– Бъркаш ме с някого.

– Джеки, недей с лошо!... Живеем във века на тоталната информация.

– С център Стари хан – вметнах язвително.

– Именно, именно. Излишно е да правиш всякакви опити за измъкване – всичко се знае... Включително колко мадами си свалил в тая бърлога с номера „Няма го бай Васил“...

– Глупости, идвам за първи път.

– И веднага се насочваш към ключа под керемидата? Мислиш, че не видях?

– Бачкал съм тука преди години, познато ми е всичко.

– Не обяснявай! И без това никой няма да ти повярва. Хм, „бай Васил“!

Тя наистина си въобразяваше, че вулканизаторът бе нещо нереално.

– По-добре се обличай – казах, – докато не те е заварил в това състояние, ще погледа безплатен стриптийз.

– Трай бе, грездей!

– И стига си се правила на пънкаджийка. Поне да знаеше какво е грездей...

– Мръсна дума.

– Чеп на каца. Ако знаеш изобщо и каца какво е.